

čís. 5 tr. ř., což veřejný obžalobce právem vytýká. Jest tedy nezbytno, by též v osvobozující části ohledně jmenovaných tří obžalovaných byl rozsudek dle §u 288 čís. 1 tr. ř. zrušen a věc k novému rozhodnutí soudu své stolice vrácena. Vhodným jeví se též upozornění na nařízení, kterými obor působnosti zásobovacího ústavu byl rozšířen, pokud se týče dle jednotlivých druhů potřeb specialisován; jmenovitě jsou to: nařízení uveřejněná v »Úradných Novinách« čís. 25 z roku 1919 o hospodaření kovy, 26 z roku 1919 o hospodaření železem, 81 z roku 1919 o úpravě obchodu brymzou, č. 16, č. 23, 45 o obchodu s koží a obuvi, rovněž č. 73, dále č. 46 o prodeji tříslovin, č. 47 o úpravě rozdělávání zásob surových koží a tříslovin a další nařízení č. 48 a 73 o úpravě obchodu s těmito předměty, konečně č. 18 a 19 o obmezení prodeje palivového dříví.

Čís. 1223.

Ustanovením čl. I. čís. 13 zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920 byl zrušen též čtvrtý odstavec §u 395 tr. ř.

Soudce trestní jest však i nadále povolán stanoviti povinnost k náhradě útrat zastupování a obhajoby (§ 393, odstavec třetí, tr. ř.) a určití jich výši.

(Plenární usnesení ze dne 29. května 1923, čís. pres. 221/23.)

Rozhodnutím ze dne 17. května 1921, Kr I 360/21, uveřejněným pod čís. 445 sbírky nejv. soudu ve věcech trestních, vyřkl nejvyšší jako zrušovací soud, že novelou ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920 byl zrušen § 395 tr. ř. v celém rozsahu a že trestní soudce není nadále povolán, by určoval výši útrat zastupování neb obhajoby. Ježto v dalších svých rozhodnutích nesetřval nejvyšší soud na důsledném provádění této zásady, předložil první president tohoto soudu otázku, o něž tu jde, plenárnímu senátu, jenž je zodpověděl, jak shora uvedeno.

Důvody:

1. Článkem I. čís. 13 zák. ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 byl zrušen § 395 tr. ř. Tento § jednal v odstavci prvním až třetím o odměně zástupce za zastupování strany, v odstavci čtvrtém o útratách, jichž náhrada uložena dle §u 393 odstavec třetí tr. ř. obviněnému, soukromému žalobci, soukromému účastníku anebo tomu, kdož učinil vědomě křivé udání. V prvním případě šlo tedy o útraty z poměru vůči vlastní straně, v druhém případě o útraty z poměru vůči druhé straně.

Nedošlo-li mezi stranou a jejím zástupcem k dohodě o odměně za vykonané zastupování, příslušelo každé straně právo, žádati určení odměny u soudu, jenž byl v své stolici k rozhodování povolán (odstavec první §u 395 tr. ř.). V druhém odstavci tohoto §u jsou vytýčeny směrnice pro posuzování přiměřenosti odměny, v třetím odstavci ustanoven opravný prostředek proti určení odměny. Ve čtvrtém odstavci §u 395

tr. ř. bylo pak stanoveno, že »stejným způsobem jest postupovati, nebyla-li docílena dohoda o výši útrat, jež jest hradiťi dle §u 393 odstavec třetí tr. ř.

Tento § 395 tr. ř. byl zrušen článkem I. čís. 13 shora citov. zákona.

Zákon praví: § 395 tr. ř. se zrušuje. Byl tedy zrušen celý § 395 tr. ř. bez výjimky a omezení zákonem řádně vyhlášeným a všeobecně závazným. Vládní návrh odůvodňuje zrušení §u 395 tr. ř. jedinou větou: Ve shodě se zákonem ze dne 28. května 1919, čís. 306 sb. z. a n. se zrušuje tento § (§ 395 tr. ř.). Právní výbor připojil se k vládním motivům. Zákonem právě zmíněným byl zrušen dvorní dekret ze dne 4. října 1883, čís. 2633 sb. z. s. a čl. V. uvoz. zák. k c. ř. s. o likvidaci a vymáhání advokátních platů vůči vlastní straně. Jak jde na jevo z důvodové zprávy vládního návrhu tisk 415 a zprávy právního výboru o vládním návrhu tisk 1096, bylo doporučeno, aby tato ustanovení byla zrušena jako přežitá a stav advokátní ponižující proti jiným povoláním, jelikož jiným povoláním (lékařům, inženýrům a pod.) neukládá se povinnost, dáti si upravovati platy, upravení se může týkati jen platů za úkony soudní, před soudem a v soudním řízení provedené a strana může ve sporu namítati, že účtovaná a vymáhaná odměna jest přemrštěna. Bylo tedy zrušení celého §u 395 tr. ř., jednajícího o určení odměny zástupcovy vůči vlastní straně a určení útrat vůči druhé straně odůvodněno poukazem na zákon zrušující ustanovení týkající se likvidace a vymáhání advokátních platů vůči vlastní straně.

Pokud se týče odměny, k níž se vztahoval odstavec první a třetí §u 395 tr. ř., je věc nepochybná a nebyly vysloveny nijaké námítky. Pochybnosti vzešly však o tom, jaké účinky jsou spojeny se zrušením čtvrtého odstavce §u 395 tr. ř. ve shora cit. zákoně vysloveným. Vyskytl se názor, že se zrušení §u 395 tr. ř. pod čl. I. čís. 13 cit. zák. vyslovené vztahuje pouze na odstavec první až třetí, nikoliv na odstavec čtvrtý §u 395 tr. ř., a odůvodňuje se názor ten úvahou, že ustanovení čl. V. uvoz. zák. k c. ř. s. bylo zrušeno zákonem ze dne 28. května 1919, čís. 306 sb. z. a n. a uplatňování nároků příslušejících zástupci vůči vlastní straně ponecháno pořadu práva a že též účel sledovalo nepochybně též ustanovení čl. I. čís. 13 zák. z 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. (R I 365/21), že zrušení celého §u 395 tr. ř. provedené zákonem ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920, tedy i jeho čtvrtého odstavce se stalo mimo vůli zákonodárcovu a pouhým nedopatřením, jímž byla způsobena ohledně útrat mezera v trestním řádě, již dlužno odstraniti dle obdoby c. ř. s.

Neudržitelnost tohoto názoru jest na biledni. Již shora dovozeno, že zákonem řádně vyhlášeným a všeobecně závazným byl zrušen celý § 395 tr. ř., tedy i odstavec čtvrtý tohoto §u. Tvrzení, že se zrušení §u 395 tr. ř. vztahuje jen k odstavci prvému až třetímu, nikoliv k odstavci čtvrtému tohoto §u, jest tedy protizákonné. I kdyby bylo správné, že ustanovení čl. I. čís. 13 cit. zák. sleduje účel v uvedeném názoru vyslovený, nemohlo by to s hlediska daného práva ničeho na věci měniti, poněvadž rozhodné jest toliko znění zákona řádně vyhlášeného a nemohl by býti rozhodným úmysl, pokud by neměl opory v zákoně. Odůvodňuje-li se zrušení §u 395 tr. ř. shodou se zákonem z 28. května

1919, čís. 306 sb. z. a n., nelze z toho usuzovati, že zrušení celého §u 395 tr. ř. (odstavec čtvrtý) stalo se mimo vůli zákonodárcovu a nedopatřením.

V tomto směru setrval tudíž Nejvyšší soud na svém stanovisku, projevem jmenovitě v rozhodnutí ze dne 17. května 1921, Kr I 360/21.

2. Co se však týče otázky druhé: zda totiž trestní soudce jest přes to, že byl zrušen odstavec čtvrtý §u 395 tr. ř., povolán stanoviti povinnost k náhradě útrat zastupování a obhajoby (§ 393, odstavec třetí tr. ř.) a určití jich výši — zodpověděl ji plenární senát kladně, shledav názor svůj opodstatněným v jiných platných předpisech trestního řádu, při čemž řídil se touto úvahou:

Dlužno především přihlídnouti k povaze nároků, jež byly upraveny zrušeným nyní §em 395 tr. ř. Šlo tu o dvě zcela různé skupiny nároků. Odstavec první až třetí jednal o nároku zástupce vůči vlastnímu zastoupenému, nárok ten spočíval čistě na smluvním poměru obou. Trestní soudce nebyl by se býval vlastně mohl poměrem tím zabývat, kdyby tu nebylo bývalo speciálního předpisu §u 395 tr. ř. Pak-li tedy § 395, odstavec první až třetí, tr. ř. přikázal trestním soudům, aby stanovily výši odměny obhájce vůči vlastnímu klientovi, přidržel se dvorského dekretu ze dne 4. října 1833. čís. 2633 sb. z. s., jenž byl napotom převzat a pozměněn článkem V. uvoz. zák. k c. ř. s. a vnesl z důvodů vhodnosti do trestního řízení řešení otázky, která tam vlastně nepatřila. Když pak dvorský dekret ze dne 4. října 1833, čís. 2633 sb. z. s. a čl. V. uvoz. zák. k c. ř. s. byl zrušen zákonem ze dne 28. května 1919, čís. 306 sb. z. a n., bylo přirozeno, že se tak státi musilo i s §em 395, odstavec první až třetí, tr. ř., k čemuž též došlo novelou ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1920.

Leč zrušený § 395 tr. ř. jednal v posledním svém odstavci o zcela jiné otázce. Šlo tam o to, jakým způsobem jest stanoviti útraty, jež jest povinna nahraditi druhá strana (obžalovaný, soukromý obžalobce, soukromý účastník (§ 48 tr. ř.) nebo ten, kdo vědomě učinil křivé udání). § 393, odstavec třetí, tr. ř., jenž stanoví, že, je-li obžalovaný atd. vůbec povinen nahraditi útraty trestního řízení, jest tím také povinen nahraditi všeliké náklady obhajoby a zastupování, jest pouze důsledným provedením zásady o náhradě nákladů trestního řízení. Stanovení povinnosti obžalovaného k náhradě nákladů trestního řízení vyvěrá již z §u 389, odstavec první, tr. ř.; ohledně soukromého (podpůrného)-obžalobce přichází tu v úvahu § 390, odstavec první, tr. ř. a závazek toho, jenž vědomě učinil křivé udání, jest pak založen v posledním odstavci §u 390 tr. ř. Kdežto však § 389 tr. ř. nařizuje jasně, že jest nutno rozhodnouti o útratách, ohledně soukromého a podpůrného obžalobce pak stanoví § 390, odstavec první: »..... má se jim usnesením soudu uložití....«, jest ovšem, pokud jde o toho, jenž vědomě učinil křivé udání, znění posledního odstavce §u 390 tr. ř. odchylné, stanovíc prostě, že má útraty nahraditi. Zde není tedy věc tak jasně vyjádřena, jako v prvních dvou případech, udavač jest pak kromě toho osobou třetí, stojící mimo trestní řízení. Nicméně dlužno míti za to, že trestní soud má rozhodnouti i o povinnosti

udavače k náhradě útrat; vždyť vstupuje vlastně závazek jeho k náhradě útrat trestního řízení na místo závazku obžalovaného.

Ježto tedy § 393 tr. ř. v odstavci třetím řadí útraty obhajoby a zastupování k nákladům trestního řízení a právě uvedenými ustanoveními zákona jest soudu uloženo, stanoviti povinnost osob tam uvedených k náhradě jich, jest tím rozřešena otázka, že trestní soudce jest povolán uložití povinnost k náhradě útrat obhajoby a zastupování.

Jde však nyní o to, zda jest na soudci trestním, by rozhodoval i o výši útrat obhajoby a zastupování. Zrušený § 395 tr. ř. stanovil v posledním odstavci poukazem na odstavce předchozí postup soudu v tomto směru; vycházel při tom z toho, že strany se o útratách neshodly a ukládal soudci, by o návrhu vyslechl nejprve protivníka; další předpisy týkaly se pak hledisek směrodatných pro výši odměny a opravných prostředků. Z toho vidno, že tu šlo o předpisy rázu čistě formelního a že zrušením celého §u 395 tr. ř. odpadla pro soudce povinnost, jimi se řídit. Tím však nebylo nikterak pohnuto zásadou, kdo má vysloviti povinnost k náhradě útrat zastupování (obhajoby) a kdo má určití jich výši. Nemělo by smyslu, příslušnost ohledně těchto dvou otázek snad dělit. Budiž tu poukázáno k předpisům §u 365 tr. ř. a násl. ohledně nároků soukromoprávních. Také tam stanoví trestní soudce povinnost k jich náhradě a stanoví při nárocích peněžitých jich výši (sr. zejména § 369 tr. ř., odstavec první ku konci). Není závady, by stejným způsobem bylo postupováno i pokud jde o stanovení náhrady útrat zastupování a obhajoby. Také ony jsou újmou postiženého, již třeba napraviti a lze si těžko mysliti případ, že by výsledky trestního řízení nestačily, by o nich nemohlo býti rozhodnuto, zvláště když trestnímu soudci jest dána možnost (analog. § 369, odstavec druhý, tr. ř.) i po případě slyšení znalce.

Též znění §u 389, odstavec druhý, tr. ř. svědčí pro to, že trestní soud má stanoviti i výši útrat. Lzeť si těžko představit, kterak by bylo lze vyloučiti z náhrady náklady, kteréž vzešly za příčinou činů, jimiž nebyl (zde obžalovaný) uznán vinným, kdyby trestní soud nezabýval se jich výši.

Pro názor tuto zastávaný mluví i ministerské nařízení ze dne 9. července 1878, čís. 7075 (otištěno v Manzově vydání z r. 1914 u §u 389 tr. ř. pod čís. 7).

Kromě toho bylo by nedůsledným, kdyby trestní soudce upravoval výši ostatních útrat a pouze úpravu útrat zastupování a obhajoby ponechal pořadu práva. Pro názor opačný nelze se dovolávati ani důvodů vhodnosti, jež svědčí spíše míněni tu zastávanému. Nebylo by zajisté znatelnou úlevou pro soudy trestní, kdyby určování výše útrat ponecháno bylo pořadu práva, naopak vzešlo by tím nepoměrné zatížení soudů občanských, jimž bylo by se zabývatí začasté složitými spory útratovými. Takové zatížení soudů občanských nebylo by zdánlivou úlevou soudů trestních nijak vyváženo.

Pokud se týče formelního postupu trestního soudce, není sice nadále vázán předpisem §u 395 tr. ř., leč není mu bráněno, by zásad tam vyslovených, najmě odstavce druhého, i nadále nepoužíval. V tomto směru pak bude jistě spíše povolán hodnotiti úkony zástupcovy nežli soudce

civilní, jenž neměl osobní příležitosti je sledovati. Co se konečně týče opravných prostředků, lze tu zcela vystačiti s ustanovením §§ 15 a 481 tr. řádu.

Čís. 1224.

Opatřením Stálého výboru Národního shromáždění ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. (zákonem ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.) dáno na jevo, že částky, stanovené zákonem ze dne 9. dubna 1910, čís. 73 ř. zák., jest čítati v Kč.

(Rozh. ze dne 1. června 1923, Kr II 233/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 28. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §u 171, 176 II. a) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., snaží se dovésti, že obžalovaný měl býti uznán vinným nikoliv zločinem krádeže dle §u 171, 176 II. a) tr. zák., nýbrž pouze přestupkem §u 460 tr. zák. Nalézací soud zjišťuje, že hodnota věcí, obžalovaným odcizených, činí celkem 140 K a že obžalovaný byl již vícekrát pro krádež potrestán. Přes to, že ke zločinné kvalifikaci krádeže dle §§ 171, 176 II. a) tr. zák. stačí, činí-li hodnota odcizených věcí více než 50 K, a zde je zjištěna hodnota 140 K, má zmáteční stížnost za to, že zde není předpokladů pro použití §u 176 II. a) tr. zák., poněvadž prý zákon ze dne 9. dubna 1910, čís. 73 ř. zák. (lex Ofner), který naposled upravil částky rozhodné pro kvalifikaci krádeže zločinné, měl na mysli hodnocení v korunách zlaté měny rakouské, v té době platné, jež nelze zaměňovati za dnešní české koruny v měně papírové. Přepočítá-li se 140 Kč na koruny bývalé zlaté měny v poměru 6 : 1, dojde se k 25 K ve zlatě, které odpovídají skutečné hodnotě odcizených věcí a odůvodňují odsouzení obžalovaného pouze pro přestupek krádeže. Budiž ponechána stranou otázka, zda názor zmáteční stížnosti jest správným pro dobu, než nabylo účinnosti opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé podle §u 54 úst. listiny ze dne 4. srpna 1920, čís. 480 sb. z. a n. Nelze však přisvědčiti názoru tomu, pokud běží o trestné činy spáchané po účinnosti onoho opatření Stálého výboru Národního shromáždění republiky Československé, pokud se týče zákona ze dne 22. prosince 1922, čís. 471 sb. z. a n. Zákony těmito, přihlížejícími jiným způsobem ke znehodnocení měny, dal zákonodárce zřejmě na jevo, že částky, stanovené zákonem ze dne 9. dubna 1910, čís. 73 ř. zák. (lex Ofner), je čítati v korunách československých. Poněvadž pak trestný čin, o nějž zde běží, byl spáchán v roce 1922, není zmáteční stížnost odůvodněnou. V §u 9 zákona z 22. prosince 1921, čís. 471 tr. zák., jehož se stížnost dovolává, se pouze stanoví, že, jde-li o krádež

a majetkové delikty, tam uvedené, může veřejný obžalobce navrhnouti potrestání pro přestupek, nebyl-li by čin zločinem při nižší ceně předmětu. V tomto případě však veřejný obžalobce nepoužil svého práva a zmáteční stížnost nemůže z nepoužití předpisu fakultativního odvolovati zmátečnost rozsudku ve směru nesprávného právního posouzení věci.

Čís. 1225.

Pod skutkovou podstatu zločinu podvodu dle §u 199 písm. c) tr. zák. nespadá používání zfalšované váhy prodátelem, by předstírán byl převažek.

(Rozh. ze dne 2. června 1923, Kr I 259/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 2. ledna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199. lit. c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby (§ 259 čís. 3 tr. ř.) pro zločin dle §u 197, 199 písm. c) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného jest oprávněna, pokud z důvodu čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. dovozuje, že nalézací soud použil nesprávně zákona co do úmyslu, tímto zločinem předpokládaného. Skutková podstata zmíněného zločinu předpokládá úmysl pachatelův; poškodití někoho na jmění nebo na jiných právech. O právu nemůže býti řeči, je-li obsah plnění zcela neurčitý (§§ 869, 1054 obč. zák.). Odběratel kupuje v obchodě zboží v určité váze a za určitý peníz, má právo jen na tuto určitou váhu; obchodník má jen povinnost přenechat tuto určitou váhu (§ 1053 obč. zák., čl. 324 obch. zák.). Nelze, je-li určitá váha výslovně smluvena, míti za to, že byla současně mlčky ujednána neb i jen obchodníkem slíbena váha větší o neurčitý převažek. Vše, nač odběratel má právo, dostane se mu tedy, jakmile obdrží váhu žádanou a skutečně placenou. Předstírání převažku klame ho v neurčitém očekávání, nepoškozuje ho však na majetku nebo právech. Zfalšování váhy a použití jí stěžovatelem bylo — ježto dle zjištění nalézacího soudu směřovalo jen k tomu účelu, by byl zákazníkům předstírán převažek — sice jednáním nereelním a neslušným, bylo nekalou soutěží, která posud v našem státě trestána není, nenaplnuje však po subjektivní stránce skutkové podstaty zločinu dle §u 197, 199 lit. c) tr. zák., neboť konkurenti, jimž jednáním tím jsou zákazníci odlákáni, nemohou utrpěti škodu, nýbrž může jim toliko ujíti výdělek, s hlediska §u 197 tr. zák. jest však rozhodnou pouze škoda (§ 1323 obč. zák.). Poukazuje-li se pak ku poškození »všeobecného dohlédacího práva státu«, bylo by proti tomu uvést, že »dohlédací právo státu« jako předmět podvodu v novější literatuře se právem odmítá, není provádění dohlédacího práva uskutečněním nějakého právního poměru, a objektivní právo nemá ustanovení, jimiž by byl upraven nějaký právní poměr mezi státem a jednotlivcem,